

Republika Hrvatska
Općinski sud u Varaždinu
Varaždin, Trg slobode 9

Poslovni broj: P-481/2024-29

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Varaždinu po sutkinji Gordani Hrastić, u pravnoj stvari tužitelja Hrvatski zavod za mirovinsko osiguranje, OIB: 84397956623, Zagreb, Antuna Mihanovića 3, Područna služba u Varaždinu, Varaždin, Kolodvorska 20c, zastupanog po punomoćnici Jasni Jaklin, protiv tuženika UNIQA osiguranje d.d. Zagreb, OIB: 75665455333, Zagreb, Planinska 13A, zastupanog po punomoćnicima (odvjetnicima) iz Odvjetničkog društva Rašica & Partneri d.o.o. iz Zagreba i tuženika Josipa Varge, OIB: 05891927571, iz Savske Vesi, Radnička 87, zastupanog po punomoćniku Bojanu Bacingeru, odvjetniku iz Čakovca, radi isplate, nakon glavne i javne rasprave zaključene 23. lipnja 2026. u prisutnosti punomoćnice tužitelja i punomoćnika tuženika, na ročištu za objavu i uručenje presude 27. srpnja 2026.

p r e s u d i o j e

I. Odbija se tužitelj Hrvatski zavod za mirovinsko osiguranje, OIB: 84397956623, Zagreb, Antuna Mihanovića 3, Područna služba u Varaždinu, Varaždin, Kolodvorska 20c sa tužbenim zahtjevom koji glasi:

„Nalaže se I. tuženiku UNIQA OSIGURANJE d.d. Zagreb, Planinska 13A, Zagreb, OIB: 75665455333 i II. tuženiku JOSIPU VARGA, OIB: 05891927571, Savska Ves, Radnička 87, solidarno isplatiti tužitelju HRVATSKOM ZAVODU ZA MIROVINSKO OSIGURANJE, Zagreb, Antuna Mihanovića 3, OIB: 84397956623, iznos od 8.982,55 EUR sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od dana podnošenja tužbe sudu do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koja je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a sve u roku od 15 dana.“.

II. Nalaže se tužitelju Hrvatskom zavodu za mirovinsko osiguranje, OIB: 84397956623, Zagreb, Antuna Mihanovića 3, Područnoj službi u Varaždinu, Varaždin, Kolodvorska 20c naknaditi tuženiku UNIQA osiguranje d.d. Zagreb, OIB: 75665455333, Zagreb, Planinska 13A, trošak parničnog postupka u iznosu od 812,50 EUR (slovima: osamsto dvanaeset eura pedeset centi) sa zateznom kamatom od 27. srpnja 2026. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je

na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

III. Nalaže se tužitelju Hrvatskom zavodu za mirovinsko osiguranje, OIB: 84397956623, Zagreb, Antuna Mihanovića 3, Područnoj službi u Varaždinu, Varaždin, Kolodvorska 20c naknaditi tuženiku Josipu Vargi, OIB: 05891927571, iz Savske Vesi, Radnička 87, trošak parničnog postupka u iznosu od 750,00 EUR (sedamsto pedeset eura) sa zateznom kamatom od 27. srpnja 2026. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj Hrvatski zavod za mirovinsko osiguranje podnio je 28. listopada 2024. tužbu protiv tuženika UNIQA osiguranje d.d. Zagreb i Josipa Varge radi naplate regresne tražbine u iznosu od 8.982,55 EUR sa zateznom kamatom od dana podnošenja tužbe pa do isplate, u kojoj navodi da je 18. kolovoza 2004. osiguranik tužitelja Ivan Trojok, prilikom vraćanja s posla, stradao u prometnoj nesreći, za koju je presudom Općinskog suda u Čakovcu poslovni broj K-507/04-9 od 23. svibnja 2005. proglašen krivim ovdje tuženik Josip Varga, koji je u vrijeme prometne nesreće bio osiguranik Osiguranja Zagreb d.d. Zagreb, koje trgovačko društvo je pripojene tuženiku UNIQA osiguranje d.d. Zagreb. Dalje navodi da je nakon provedenog medicinskog vještačenja, a zbog ozljeda koje je zadobio u prometnoj nesreći, osiguraniku Ivanu Trojku (nominativ: Trojok) rješenjem tužitelja od 15. prosinca 2005. utvrđeno da mu je zbog ozljede na radu nastala opća nesposobnost za rad, te mu je zbog toga, počevši od 6. listopada 2005. priznato pravo na invalidsku mirovinu. Tužitelj navodi da mu je isplatama iz mirovinskog osiguranja invalidske mirovine osiguraniku Ivanu Trojku nastala šteta, zbog čega se temeljem odredbi Zakona o mirovinskom osiguranju obratio predniku tuženika – Osiguranju Zagreb d.d. Zagreb, te da su mu prednik tuženika i tuženik UNIQA osiguranje d.d. Zagreb podmirili štetu koja je isplatama iz mirovinskog osiguranja nastala tužitelju do 31. prosinca 2021. Navodi da je odštetnim zahtjevom od 20. veljače 2023. pozvao tuženika UNIQA osiguranje d.d. Zagreb da mu naknadi štetu koja je nastala isplatama invalidske mirovine korisniku tužitelja Ivanu Trojku u razdoblju od 1. siječnja 2022. do 31. prosinca 2022. u iznosu od 4.214,53 EUR, a odštetnim zahtjevom od 15. ožujka 2024. da je pozvao tuženika UNIQA osiguranje d.d. Zagreb da mu namiri štetu u istom predmetu za daljnje razdoblje od 1. siječnja 2023. do 31. prosinca 2023. u iznosu od 4.767,02 EUR, odnosno ukupni iznos od 8.982,55 EUR, uz utvrđenu suodgovornost osiguranika tužitelja u štetnom događaju od 20%. Međutim, da je tuženik UNIQA osiguranje d.d. Zagreb otklonio odštetne zahtjeve tužitelja uz obrazloženje da su za odluku o sporu koji pokreće tužitelj protiv tuženika UNIQA osiguranje d.d. Zagreb, radi povrata iznosa isplaćenih na ime mirovine mjerodavne odredbe Zakona o obveznim osiguranjima u prometu koji je bio na snazi u vrijeme nastanka štete tužitelju, odnosno u trenutku isplata mirovina osiguraniku tužitelja, dok tužitelj u tužbi tvrdi da je u konkretnom slučaju Zakon o mirovinskom osiguranju lex specialis i lex posterior kod donošenja odluke o visini štete za koju tužitelj smatra da ima pravo. Što se tiče tuženika Josipa Varge, tužitelj navodi da ima pravo od njega potraživati naknadu štete sukladno odredbi čl. 161. st. 1. Zakona o mirovinskom osiguranju/98, odnosno prema odredbi čl. 162. st. 1. Zakona o mirovinskom osiguranju/13.

2. Tuženik UNIQA osiguranje d.d. Zagreb u odgovoru na tužbu ističe prigovor mjesne nenadležnosti ovog suda, osporava osnovanost i visinu tužbenog zahtjeva u cijelosti. Istaknuvši prigovor mjesne nenadležnosti, tuženik UNIQA osiguranje d.d. Zagreb poziva se na odredbe čl. 46. u vezi čl. 47. i 48. Zakona o parničnom postupku, navodeći da tuženik ima sjedište na području Grada Zagreba, odnosno na području Općinskog građanskog suda u Zagrebu, a tuženik Josip Varga ima prebivalište na području Općinskog suda u Čakovcu, te da je štetna radnja i područje na kojem je štetna posljedica nastupila u smislu čl. 52. Zakona o parničnom postupku na području Općinskog suda u Čakovcu, dok tvrdi da je jedina povezanost ovog predmeta s Općinskim sudom u Varaždinu adresa područne službe tužitelja, što smatra irelevantnim za utvrđenje mjesne nadležnosti suda. Stoga, kako je tuženik Josip Varga glavni obveznik, to tuženik UNIQA osiguranje d.d. Zagreb predlaže da se ovaj sud proglasi mjesno nenadležnim i predmet ustupi mjesno nadležnom Općinskom sudu u Čakovcu, odnosno da sud u cijelosti odbije tužbeni zahtjev tužitelja kao neosnovan i naloži tužitelju naknaditi tuženiku UNIQA osiguranje d.d. Zagreb trošak ovog parničnog postupka.

2.1. U odnosu na osnovanosti i visinu tužbenog zahtjeva, tuženik UNIQA osiguranje d.d. Zagreb isto osporava u cijelosti iz razloga jer on kao osiguravajuće društvo predstavlja osiguratelja po obveznom osiguranju od automobilske odgovornosti u smislu mjerodavnog Zakona o obveznim osiguranjima u prometu (Narodne novine, broj: 151/05., 36/09., 75/09., 76/13. i 152/14.; dalje: ZOOP). Navodi da je prema čl. 27. st. 1. – 3. ZOOP društvo za osiguranje obvezno zavodima koji obavljaju poslove mirovinskog ili invalidskog osiguranja obvezno naknaditi stvarnu štetu u okviru odgovornosti svog osiguranika i u granicama obveza preuzetih ugovorom o osiguranju, pri čemu se stvarnom štetom smatra razmjerni iznos mirovine oštećene osobe, a koji da se sukladno zakonskoj odredbi određuje prema propisima o mirovinskom osiguranju u visini razlike između invalidske mirovine utvrđene rješenjem tužitelja i invalidske mirovine koja bi bila utvrđena u slučaju povrede na radu. Stoga, imajući u vidu da je u konkretnom slučaju nesporno da je oštećeniku Ivanu Trojku priznato pravo na invalidsku mirovinu zbog ozljede na radu, tuženik UNIQA osiguranje d.d. Zagreb tvrdi da tužitelj nema pravo na povrat iznosa isplaćenog na ime invalidske mirovine Ivanu Trojko jer ta razlika ne postoji budući da je invalidska mirovina utvrđena rješenjem tužitelja jednaka invalidskoj mirovini koja bi bila utvrđena u slučaju povrede na radu, zbog čega smatra da tužitelju isplatom utuženih iznosa nije nastala stvarna šteta u smislu čl. 27. st. 2. i 3. ZOOP.

2.2. Tuženik UNIQA osiguranje d.d. Zagreb dalje navodi da su on i tuženik Josip Varga jedinstveni suparničari, posljedično čemu da se spor u smislu čl. 201. Zakona o obveznim odnosima može riješiti samo na jednak način prema oba tuženika, ističući da se i na tuženika Josipa Vargu treba primijeniti odredba čl. 27. ZOOP. Nadalje navodi da podnošenje tužbe protiv tuženika Josipa Varge, kao njegovog osiguranika, predstavlja zlouporabu prava u postupku u smislu čl. 10. Zakona o parničnom postupku zbog toga jer se ne radi o šteti koja je nastala uporabom vozila čiji se vlasnik odnosno korisnik nije osigurao od automobilske odgovornosti u smislu čl. 164. st. 2. Zakona o mirovinskom osiguranju.

3. Tužitelj se podneskom od 20. prosinca 2024. očitovao na odgovor na tužbu tuženika UNIQA osiguranje d.d. Zagreb, osporavajući prigovor mjesne nenadležnosti

Općinskog suda u Varaždinu, pri čemu se pozvao na odredbu čl. 52. st. 1. Zakona o parničnom postupku, navodeći da je štetna posljedica u konkretnom slučaju isplata invalidske mirovine osiguraniku Ivanu Trojku, koja se isplaćuje putem Hrvatskog zavoda za mirovinsko osiguranje, Područne službe u Varaždinu, pa da je na području ovog suda nastupila štetna posljedica.

3.1. Tužitelj osporava navod tuženika UNIQA osiguranje d.d. Zagreb da su tuženici UNIQA osiguranje d.d. Zagreb i Josip Varga jedinstveni suparničari u ovoj pravnoj stvari, ističući da tužitelj ima dva dužnika od kojih može potraživati naknadu štete, time da u odnosu na tuženika UNIQA osiguranje d.d. Zagreb potražuje naknadu štete temeljem propisa o obveznom osiguranju od automobilske odgovornosti (pravo na izravan zahtjev prema osiguratelju – actio directa), a u odnosu na tuženika Josipa Varga da ima pravo potraživati štetu temeljem odredbi odštetnog prava.

4. Odgovarajući na tužbu tužitelja, tuženik Josip Varga osporio je tužbu i tužbeni zahtjev u cijelosti. U podnesku od 11. prosinca 2024. tuženik Josip Varga istaknuo je prigovor mjesne nenadležnosti iz istih razloga kao i tuženik UNIQA osiguranje d.d. Zagreb, pozivajući se pritom na pravno shvaćanje Vrhovnog suda Republike Hrvatske i Visokog trgovačkog suda u Republike Hrvatske prema kojem se u sporu Hrvatskog zavoda za mirovinsko osiguranje protiv društva za osiguranje radi naknade štete nastale isplatom invalidske ili obiteljske mirovine koju je HZMO isplatio svom osiguraniku, odnosno članovima obitelji osiguranika, primjenjuje Zakon o obveznim osiguranjima u prometu koji je bio na snazi u trenutku isplate mirovine, te na temelju navedenog stajališta zaključuje da se regresni zahtjev protiv tuženika UNIQA osiguranje d.d. Zagreb može upravit isključivo za iznos koji predstavlja visinu razlike između invalidske mirovine utvrđene rješenjem HZMO i invalidske mirovine koja bi bila utvrđena u slučaju povrede na radu (stvarna šteta). U vezi s time, ističe da iz nalaza i mišljenja ovlaštenog vještaka broj dnevnika 614, Vijeće III od 18. listopada 2025. proizlazi da je kod osiguranika tužitelja Ivana Trojka zbog ozljede na radu nastupila opća nesposobnost za rad te da je istom zbog toga priznato pravo na invalidsku mirovinu.

4.1. Stoga tuženik Josip Varga smatra da tužitelj nije dokazao da mu je nastala stvarna šteta u smislu čl. 27. ZOOP, budući da je osiguraniku tužitelja Ivanu Trojku priznato pravo na invalidsku mirovinu zbog ozljede na radu, te da su odredbama ZOOP zaštićeni osiguranici osiguravajućih društava od zahtjeva trećih osoba kojima je šteta nanesena, posljedično čemu smatra da nema pravne osnove ni uporišta za tužbu tužitelja protiv njega. Navodi da je nesporno da je njegovo osobno vozilo u trenutku nastanka štetnog događaja bilo osigurano kod tuženika UNIQA osiguranje d.d. Zagreb od automobilske odgovornosti, zbog čega tužba tužitelja protiv njega nema osnove u zakonskim odredbama.

4.2. Tuženik Josip Varga ističe i prigovor zastare, navodeći da se na njega primjenjuje Kazneni zakon koji je bio na snazi u vrijeme počinjenja kaznenog djela, pa da je stoga nastupila zastara kaznenog progona, a u smislu čl. 231. Zakona o obveznim odnosima i zastara zahtjeva za naknadu štete tužitelja prema njemu.

5. Tužitelj se u podnesku od 27. prosinca 2024. očitovao na odgovor na tužbu tuženika Josipa Varge, osporavajući istaknut prigovor mjesne nenadležnosti iz istih razloga kao što je to navedenog pod toč. 3. obrazloženja ove presude, i osporavajući tvrdnje

tuženika Josipa Varge da je jedinstveni suparničar sa tuženikom UNIQA osiguranje d.d. Zagreb, iz razloga navedenih pod toč. 3.1. obrazloženja. Konačno, tužitelj je osporio i prigovor zastare istaknut po tuženiku Josipu Vargi, navodeći da u konkretnom slučaju šteta nastaje sukcesivnim isplatama iz mirovinskog osiguranja, zbog čega da se zastara računa od trenutka izvršenja svake pojedine isplate iz mirovinskog osiguranja.

6. Rješenjem ovog suda poslovni broj P-481/2024-20 od 9. listopada 2025. odbijeni su prigovori mjesne nenadležnosti Općinskog suda u Varaždinu istaknuti po tuženiku UNIQA osiguranje d.d. Zagreb i tuženiku Josipu Vargi kao neosnovani, te je navedeno rješenje postalo pravomoćno s danom 4. studenog 2025.

7. Na ročištu održanom 23. lipnja 2026. tužitelj je ostao kod tužbe i postavljenog tužbenog zahtjeva, dok su tuženici ostali kod odgovora na tužbu i svih navoda i dokaznih prijedloga.

8. U dokaznom postupku sud je pročitao presudu Općinskog suda u Čakovcu poslovni broj K-507/04-9 od 23. svibnja 2005., Izvansudsku nagodbu sklopljenu između tužitelja i prednika tuženika UNIQA osiguranje d.d. Zagreb (Osiguranja Zagreb d.d.) od 9. listopada 2007., Rješenje tužitelja od 15. prosinca 2005. kojim je osiguraniku Ivanu Trojku, kod kojeg je zbog ozljede na radu nastala opća nesposobnost za rad priznato, počevši od 6. listopada 2005., pravo na invalidsku mirovinu, Nalaz i mišljenje vještaka o invalidnosti izrađen po ovdje tužitelju od 6. listopada 2005., Mišljenje Hrvatskog zavoda za mirovinsko osiguranje, Sektor provedbe, Stručno povjerenstvo za reviziju nalaza i mišljenje o invalidnosti, broj dnevnika 614 od 18. listopada 2005. u kojem je vještak dr.mr.sc. Barbara Strahija u predmetu osiguranika Trojok Ivan, utvrdila da kod istog postoji opća nesposobnost za rad, datum nastanka invalidnosti 6. listopada 2005., a kao uzrok invalidnosti navedena je ozljeda na radu, Prijavu ozljede na radu od 20. kolovoza 2004., Karticu glavne knjige po računovodstvenom flekspolju (proknjižena stanja i prometi) tužitelja od 28. listopada 2024., Odštetne zahtjeve ovdje tužitelja upućenih tuženiku UNIQA osiguranje d.d. Zagreb od 20. veljače 2023. i 15. ožujka 2024., Dopis tužitelja od 14. veljače 2023. i 13. ožujka 2024., Banke podataka doznačenih mirovinskih primanja (list br. 28 do 42 spisa), Odluke o odštetnom zahtjevu tuženika UNIQA osiguranje d.d. Zagreb od 27. veljače 2023. i 2. travnja 2024.

9. Sud je raspravnim rješenjem od 23. lipnja 2026. odbio prijedlog tuženika Josipa Varge da ga sud sasluša, a to iz razloga što tuženik Josip Varga nije naveo na koju okolnost bi ga sud trebao saslušati, a sud nije našao potrebnim saslušati tuženika iz razloga što je tuženik Josip Varga pravomoćnom presudom Općinskog suda u Čakovcu poslovni broj K-507/04-9 proglašen krivim za predmetni štetni događaj, dok su prigovori iznošeni tijekom postupka glede toga da li su tuženici jedinstveni suparničari i da li je tužitelj bio ovlašten podnijeti tužbu protiv tuženika, pitanja pravne naravi o kojima odlučuje sud temeljem mjerodavnih materijalno-pravnih propisa.

10. Na temelju provedenog dokaznog postupka, nakon savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno, kao i na temelju rezultata cjelokupno provedenog dokaznog postupka, sve sukladno odredbi iz čl. 8. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine, broj: 53/91., 91/92., 112/99., 88/01., 117/03., 88/05., 2/07., 84/08., 96/08., 123/08., 57/11., 148/11., 25/13., 89/14., 70/19., 80/22., 114/22. i 155/23.; dalje u tekstu: ZPP) sud je utvrdio da tužbeni zahtjev tužitelja nije osnovan.

11. Predmet spora je zahtjev tužitelja s osnove naknade štete prouzročene isplatom invalidske mirovini osiguraniku tužitelja Ivanu Trojko u razdoblju od 1. siječnja 2022. do 31. prosinca 2022. u iznosu od 4.214,53 EUR, i u razdoblju od 1. siječnja 2023. do 31. prosinca 2023. u iznosu od 4.767,02 EUR, odnosno u razdoblju od 1. siječnja 2022. do 31. prosinca 2023. u ukupnom iznosu od 8.982,55 EUR, uz utvrđenu suodgovornost osiguranika tužitelja u štetnom događaju od 20%.

12. Između stranaka je nesporan nastanak prometne nesreće 18. kolovoza 2004. u kojoj je osiguranik tužitelja Ivan Trojok zadobio teške tjelesne ozljede, da je imenovani doprinio nastanku štetnog događaja u omjeru od 20% i da je istom priznato pravo na invalidsku mirovinu zbog ozljede na radu.

13. Sporno je pravno pitanje primjenjuje li se u ovoj pravnoj stvari Zakon o mirovinskom osiguranju ili Zakon o obveznim osiguranjima u prometu, a posljedično tome sporan je pravni osnov i visina tužbenog zahtjeva.

14. Tužitelj svoj zahtjev temelji na odredbama čl. 161. st. 1. i 2. Zakona o mirovinskom osiguranju (Narodne novine, broj: 157/13., 151/14., 33/15., 93/15., 120/16., 18/18., 62/18., 115/18., 102/19., 84/21., 119/22.; dalje u tekstu ZOMO) kao odredbama koje su bile na snazi u vrijeme nastanka štete, a koja šteta mu je nastala isplatom svake invalidske mirovine osiguraniku Ivanu Trojku u utuženom razdoblju.

14.1. Odredbom čl. 161. st. 1. ZOMO propisano je da Zavod ima pravo zahtijevati naknadu štete za novčana davanja koja se isplaćuju na teret mirovinskog osiguranja sve dok traje isplata tih davanja i iako su ta davanja osigurana u mirovinskom osiguranju.

14.2. Prema čl. 161. st. 2. ZOMO naknada stvarne štete koju Zavod ima pravo zahtijevati u slučajevima iz tog Zakona, obuhvaća ukupne svote davanja i troškove koji se isplaćuju iz mirovinskog osiguranja:

1. novčana davanja isplaćena na osnovi priznatog prava na invalidsku mirovinu u punom iznosu sve dok traje isplata invalidske mirovine, neovisno o činjenici naknadnog ispunjenja uvjeta na prijevremenu starosnu ili starosnu mirovinu
2. novčana davanja isplaćena na osnovi priznatog prava na obiteljsku mirovinu u punom iznosu sve dok traje isplata obiteljske mirovine bez obzira na to bi li umrli osiguranik, da je živ, ispunio uvjete za ostvarivanje prava na prijevremenu ili starosnu mirovinu
3. novčana davanja na osnovi priznatog prava na naknadu zbog tjelesnog oštećenja
4. troškove profesionalne rehabilitacije, kao i novčane naknade u vezi s korištenjem tog prava.

14.3. Nadalje, prema odredbi čl. 164. ZOMO Zavod ima pravo zahtijevati naknadu štete u slučajevima iz članka 161. tog Zakona i izravno od društva za osiguranje kod kojega su vlasnici, odnosno korisnici motornog vozila osigurani od odgovornosti za štetu (izvorno pravo na naknadu štete) (st. 1.), a ako je šteta nastala uporabom vozila čiji se vlasnik, odnosno korisnik nije osigurao od automobilske odgovornosti, Zavod ima pravo zahtijevati naknadu štete izravno od vlasnika, odnosno korisnika motornog vozila (st. 2.).

15. S druge strane, tuženici smatraju da su u konkretnom slučaju mjerodavne odredbe ZOOP koji je bio na snazi u vrijeme nastanka štete tužitelju, odnosno u trenutku kada su izvršene pojedinačne mjesečne isplate mirovina osiguraniku tužitelja.

16. U vezi s gore iznesenim, valja reći da je odlukom Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Rev-x 388/2018 od 25. kolovoza 2020. zauzeto pravno shvaćanje prema kojem je za odluku o sporu koji pokreće Hrvatski zavod za mirovinsko osiguranje protiv osiguratelja štetnika, radi povrata iznosa isplaćenih na ime mirovine, mjerodavan Zakon o obveznim osiguranjima u prometu koji je bio na snazi u vrijeme nastanka štete Hrvatskom zavodu za mirovinsko osiguranje, a istovjetno pravno shvaćanje zauzeto je i u kasnijim odlukama Vrhovnog suda (Rev-5292/2019-2 od 16. lipnja 2020., Rev 206/2022-2 od 23. ožujka 2022., Rev 12/2022 od 12. siječnja 2022. te Rev 444/2023 od 20. rujna 2023).

17. Nadalje, odlukom Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj: Rev-174/2022-3 od 6. srpnja 2022. navedeno je: "Prema ocjeni ovog suda, a sukladno jasnom izričaju odredbe članka 27. stavka 1. ZOOP društvo za osiguranje (ovdje tuženik) obvezno je zavodima koji obavljaju poslove zdravstvenoga, mirovinskog ili invalidskog osiguranja nadoknaditi stvarnu štetu u okviru odgovornosti svoga osiguranika i u granicama obveza preuzetih ugovorom o osiguranju, što znači svaku stvarnu štetu koju ti zavodi trpe bez obzira o kojem se osiguranju radi, ako se radi o obvezi iz okvira djelatnosti pojedinih zavoda za osiguranje i ako je obveza društva za osiguranje u granicama preuzetih u ugovoru o osiguranju između društva za osiguranje i njegovog osiguranika (stvarnog štetnika). No, kada je riječ o izdacima učinjenim na ime invalidske mirovine, kako je to određeno stavkom 2. i 3. članka 27. ZOOP obveza tuženika postoji ako postoji razlika između iznosa mirovine koji se isplaćuju i iznosa koji bi bili isplaćeni kada bi razlog isplati bila ozljeda na radu, a ne štetni događaj za koji je odgovoran tuženik na ime osiguranja stvarnog štetnika, a koje odlučne činjenice sud drugog stupnja prilikom donošenja odluke nije uzeo u obzir, te je stoga trebalo odlučiti kao pod I izreke, a temeljem čl. 395. st. 2. ZPP", dok je u odluci poslovni broj Rev-954/2022-2 od 25. siječnja 2023. navedeno: "Iz citirane zakonske odredbe proizlazi da u slučaju kad se radi o izdacima učinjenim s osnova invalidske mirovine, kako što je propisano u čl. 27. st. 2. i 3. ZOOP, obveza tuženika postoji ako postoji razlika između iznosa mirovine koji se isplaćuje osiguraniku tužitelja na temelju rješenja Hrvatskog zavoda za mirovinsko osiguranje i iznosa koji bi s tog osnova bili isplaćeni kad bi razlog priznavanja prava na invalidsku mirovinu bila ozljeda na radu, a ne štetni događaj od 12. lipnja 2008., za koji je isključivo odgovoran osiguranik tuženik."

18. Stoga, odlučujući o pravnoj osnovi tužbenog zahtjeva, prema stajalištu ovog suda, prvenstveno treba imati u vidu da je prednik tuženika, odnosno tuženik UNIQA osiguranje d.d. Zagreb, društvo za osiguranje koje je u konkretnom slučaju sklopilo ugovor o obveznom osiguranju od automobilske odgovornosti s jednim od sudionika prometne nesreće, ovdje tuženikom Josipom Vargom, a materija obveznog osiguranja od automobilske odgovornosti uređena je odredbama ZOOP.

18.1. S tim u vezi, valja reći da se tuženik UNIQA osiguranje d.d. Zagreb kao osiguratelj ne nalazi u istom pravnom statusu kao i sam vozač (štetnik), budući da njegova obveza proizlazi iz činjenice sklapanja ugovora o osiguranju s vozačem odnosno korisnikom motornog vozila, tako da tuženik UNIQA osiguranje d.d. Zagreb može odgovarati samo

u okviru ugovorom preuzetih obveza te odredaba ZOOP koje reguliraju ugovor o osiguranju.

18.2. Osiguravajuća društva, dakle, nisu štetnici, nego temeljem sklopljenog ugovora o osiguranju s vlasnikom opasne stvari (motornog vozila) imaju obvezu, u slučaju ispunjenja zakonom propisanih pretpostavki, naknaditi štetu umjesto odgovorne osobe tj. štetnika i to, kako je rečeno, u okviru obveza preuzetih ugovorom o osiguranju.

18.3. Prema odredbi čl. 8. ZOOP društvo za osiguranje dužno je sklopiti ugovor o osiguranju sukladno tom Zakonu i uvjetima za osiguranje (st. 1.), odnosno cjenicima premija osiguranja (st. 11.).

18.4. Dakle, tuženik UNIQA osiguranje d.d. Zagreb kao društvo za osiguranje ima obvezu sklopiti ugovor o osiguranju sukladno odredbama ZOOP kojima je uređen i opseg osiguranog pokrića odnosno rizici koje osiguratelj uzima u pokriće zaključenim ugovorom, obujam i opseg osiguranog pokrića, a temeljem čega se sukladno načelu razmjernosti i naplaćuje/obračunava premija osiguranja. Upravo zbog navedenog, sud smatra da se na konkretan odnos tužitelja i tuženika UNIQA osiguranje d.d. Zagreb kao osiguratelja u pogledu utvrđivanja visine i obujma obveze tuženika UNIQA osiguranje d.d. Zagreb kao osiguratelja treba primijeniti materijalno pravo koje regulira ugovor o osiguranju, odnosno čl. 27. ZOOP.

18.5. Odredbom čl. 27. ZOOP propisani su subrogacijski zahtjevi nositelja socijalnog osiguranja.

18.6. Prema čl. 27. ZOOP društvo za osiguranje obvezno je zavodima koji obavljaju poslove zdravstvenoga, mirovinskog ili invalidskog osiguranja nadoknaditi stvarnu štetu u okviru odgovornosti svoga osiguranika i u granicama obveza preuzetih ugovorom o osiguranju (st. 1.), a stvarnom štetom se u smislu st. 1. ovog članka smatraju troškovi liječenja i drugi nužni troškovi učinjeni sukladno propisima o zdravstvenom osiguranju, kao i razmjerni iznos mirovine oštećene osobe, odnosno članova njezine obitelji (st. 2.), time da se razmjerni iznos mirovine određuje prema propisima o mirovinskom osiguranju u visini razlike između invalidske mirovine utvrđene rješenjem Hrvatskog zavoda za mirovinsko osiguranje i invalidske mirovine koja bi bila utvrđena u slučaju povrede na radu.

18.7. Dakle, sukladno odredbi čl. 27. ZOOP obveza tuženika UNIQA osiguranje d.d. Zagreb kao društva za osiguranje postojala bi samo ukoliko bi iznos mirovine koja se isplaćuje osiguraniku tužitelja bio veći od iznosa mirovine koja se isplaćuje zbog invalidske mirovine zbog povrede na radu.

19. Međutim, u konkretnom slučaju tužitelj isplaćuje svojem osiguraniku upravo invalidsku mirovinu zbog ozljede na radu, a što je sud utvrdio na temelju uvida u rješenje tužitelja od 15. prosinca 2006., u kojem je navedeno da je osiguraniku Ivanu Trojku kod kojeg je zbog ozljede na radu nastala opća nesposobnost za rad priznato, počevši od 6. listopada 2005., pravo na invalidsku mirovinu, posljedično čemu bi obveza tuženika UNIQA osiguranje d.d. Zagreb postojala samo ako bi razmjerni iznos mirovine koja se isplaćuje osiguraniku tužitelja bio veći od razmjernog iznosa mirovine koja se isplaćuje zbog umirovljenja zbog povrede na radu. Kako osiguranik tužitelja prima invalidsku mirovinu zbog povrede na radu, to tužitelj nije dokazao da plaća

svojem osiguraniku veći iznos mirovine od onog koji se isplaćuje zbog umirovljenja zbog povrede na radu.

19.1. Stoga, pozivanje tužitelja na suprotnu sudsku praksu županijskih sudova nije relevantno jer je Vrhovni sud donio jasna i nedvosmislena prava shvaćanja koja prihvaća i ovaj drugostupanjski sud.

19.2. U odnosu na pozivanje tužitelja na odluku Suda EU: C-371/12 od 23. siječnja 2014., valja reći da je i u predmetnoj odluci izneseno pravno shvaćanje da se na odnose osiguratelja i oštećenih osoba, u pogledu postojanja i visine obveze osiguratelja za naknadu štete osnovom zaključenog ugovora o osiguranju od automobilske odgovornosti uporabom motornog vozila za štete nastale u prometnim nezgodama, primjenjuju odredbe zakona koji regulira obvezno osiguranje vozila i da Sud EU razlikuje građanskopravnu odgovornost za štetu uzrokovanu motornim vozilima, koju definira i jamči zakonodavstvo Unije i opseg štete naknade štete oštećenima na ime građanskopravne odgovornosti osiguranika, koje je područje uglavnom uređeno nacionalnim pravom.

20. Slijedom svega gore iznesenog, sud je zaključio da u konkretnom slučaju u smislu čl. 27. st. 3. ZOOP ne postoji razlika između invalidske mirovine utvrđene u konkretnom slučaju od invalidske mirovine koja bi bila utvrđena u slučaju povrede na radu, posljedično čemu tužitelju nije niti mogla nastati stvarna šteta na način kako je ista određena čl. 27. st. 2. i st. 3. ZOOP.

21. U odnosu na tužbeni zahtjev koji se odnosi na tuženika Josipa Vargu, sud je ocijenio tužbeni zahtjev tužitelja neosnovanim temeljem odredbe čl. 164. st. 2. ZOMO, koja odredba je prema stajalištu ovog suda *lex specialis* u odnosu na odredbe obveznog prava. Naime, tužitelj bi imao pravo u smislu citirane odredbe zahtijevati naknadu štete izravno od vlasnika odnosno korisnika motornog vozila samo ako je šteta nastala uporabom vozila čiji se vlasnik odnosno korisnik nije osigurao od automobilske odgovornosti, a što ovdje nedvojbeno nije slučaj. Zbog toga, sud nije niti ulazio u ocjenu osnovanosti prigovora zastare istaknute po tuženiku Josipu Vargi, niti je analizirao tvrdnje tužitelja da su tuženici jedinstveni suparničari, već je odlučio kao pod toč. I. izreke.

22. Budući da tužitelj nije uspio u ovom postupku, to je odluku o troškovima parničnog postupka valjalo donijeti temeljem odredbe čl. 154. st. 1. u vezi čl. 155. ZPP i odredbama Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine, broj: 138/23. i 107/25.; dalje u tekstu: Tarifa).

23. Tužitelj je kao vrijednost predmeta spora naznačio iznos od 8.982,55 EUR.

24. Tuženiku UNIQA osiguranje d.d. Zagreb sud je priznao trošak sastava odgovora na tužbu u iznosu od 200,00 EUR uz pripadajući PDV (ukupno: 250,00 EUR) temeljem Tbr. 8. toč. 1. Tarife, trošak sastava podneska od 2. siječnja 2025. u iznosu od 50,00 EUR uz pripadajući PDV (ukupno: 62,50 EUR) temeljem Tbr. 8. toč. 4. Tarife, trošak sastava podneska od 15. siječnja 2025. u iznosu od 200,00 EUR uz pripadajući PDV (ukupno: 250,00 EUR) temeljem Tbr. 8. toč. 1. Tarife i trošak zastupanja na ročištu 23. lipnja 2026. u iznosu od 200,00 EUR uz pripadajući PDV (ukupno: 250,00 EUR) temeljem Tbr. 9. toč. 1. Tarife, odnosno ukupni iznos od 812,50 EUR.

25. Tuženiku Josipu Vargi sud je priznao trošak sastava odgovora na tužbu u iznosu od 200,00 EUR uz pripadajući PDV (ukupno: 250,00 EUR) temeljem Tbr. 8. toč. 1. Tarife, trošak sastava podneska od 29. svibnja 2025. u iznosu od 200,00 EUR uz pripadajući PDV (ukupno: 250,00 EUR) temeljem Tbr. 8. toč. 1. Tarife i trošak zastupanja na ročištu 23. lipnja 2026. u iznosu od 200,00 EUR uz pripadajući PDV (ukupno: 250,00 EUR) temeljem Tbr. 9. toč. 1. Tarife, odnosno ukupni iznos od 750,00 EUR.

26. Tuženicama je na trošak parničnog postupka dosuđena i zatezna kamata koja sukladno čl. 151. st. 3. ZPP teče od dana donošenja ove presude do isplate, pa je o troškovima postupka odlučeno kao pod toč. II. i III. izreke presude.

Varaždin, 27. srpnja 2026.

Sutkinja
Gordana Hrastić

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka može u roku od 15 dana od dostave iste izjaviti žalbu. Žalba se podnosi ovome sudu, a o žalbi odlučuje županijski sud.

DOSTAVITI:

1. Tužitelju HZMO, Područna služba u Varaždinu
2. Tuženik UNIQA osiguranje d.d. Zagreb, po punomoćnicima (odvjetnicima) iz Odvjetničkog društva Rašica & Partneri d.o.o. iz Zagreba
3. Tuženiku Josipu Vargi po punomoćniku Bojanu Bacingeru, odvjetniku iz Čakovca.

Broj zapisa: **9-3088b-47940**

Kontrolni broj: **0d3d9-83b4d-c699d**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Varaždinu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.